

større gruppe, måske også blandt de forkælede – for hvem er næsten ikke forkælet i Danmark – der føler sig forladte.

Statsministeren gik så over til at tale om nogle mål af mere indenrigspolitisk karakter, og det skal der sandelig også være plads til.

Der er ikke meget i det, CD ikke kunne være interesseret i at tale videre om. Børnene blev nævnt, arbejdslivets sammenhæng med dagligdagen blev nævnt, barselorlov har jo været et af dagens store emner, ikke mindst fordi der var nogle, der syntes, de havde det så sjovt ved at drille hinanden, og det gik der uendelig lang tid med, men det siger vi andre tak for, for så kunne vi gøre noget andet imens.

Jeg vil trøste regeringen og sige: Græd nu ikke! Regeringen skal ikke græde over de tæv, den fik, fordi man lidt besynderligt, det synes jeg bestemt også, skiftede holdning til det her midt i det hele.

Tænk på, hvilke tæv regeringen havde fået, hvis det var regeringen, der var kommet med forslaget om en 1-årig barselorlov. Hold da op, det var aldrig blevet til noget. Det havde været penge, der fossede ud, det havde været fuldstændig ansvarligt, og det havde navnlig været valgfæsk, for nu har vi jo hørt, at valget har været her stort set en gang om ugen det sidste trekvarte år.

Fru Pia Kjærsgaard har i øvrigt i statsministerens fravær, som er helt undskyldeligt, endnu en gang opfordret til et valg, og vi vil så med stor spænding afvente, hvad statsministeren siger til dét.

Statsministeren talte om folkeskolen. Jeg kan garantere for, at CD er dybt interesseret i det emne. Vi mener stadig, at man, når valget er udskrevet på et eller andet tidspunkt, skal overveje at starte på en frisk med et nyt folkeskoleforlig.

Det behøver ikke at betyde, at alt i det gamle forlig er dårligt, det er det ikke, men vi har jo måttet mærke, at der er meget snævre rammer for, hvordan vi kan komme videre, og vi synes, at folkeskolen i skrigende grad trænger til en hjælpende hånd, og hvis det nuværende folkeskoleforlig ikke åbner mulighed for dét, så må vores reaktion jo være, at vi må prøve at starte forfra på nogle af områderne.

Og statsministeren nævnte sygehusene. Det er næsten ikke til at sige noget nyt om dem i dag, det har været indgående behandlet. Men jeg vil gerne sige, både om folkeskolen og om sygehusene, at det husker vi nu at statsministeren gerne vil gøre noget ved og regeringen gerne

vil gøre noget ved, men så hjælper det altså ikke, at man sidder med en udpræget fedtemåshed, skal jeg jo så sige, for det er Folketingets talerstol, når man skal snakke med kommuner og amter om det her.

Jeg ved godt, hvordan kravene bliver skruet op af amter og kommuner, det ved jeg alt om, men jeg vil gerne råde regeringen til, i hvert fald hvis den med CD's stemmer i Finansudvalget skal have et aktstykke igennem om kommuneforhandlingerne, at lade kommunerne gå ud og gøre noget af det, som de ustandselig fortæller borgerne er Folketingets skyld at de ikke kan. Hvis de så vil sætte deres skat en lille smule i vejret – jeg tror ikke, det er nødvendigt, jeg tror, man kan gøre meget – må de tage tævene for dét.

Jeg synes, det er fuldstændig uacceptabelt med alle de penge, vi i finanslov efter finanslov har vedtaget herindefra at sende ud, at vi stadig væk inderst inde godt ved, at folk ikke har nok tillid til vores sundhedsvæsen, og at det ikke er godt nok i forhold til, hvad det er i mange andre sammenlignelige lande.

Lad dem gøre et eller andet ved det, statsminister.

Jeg tror ikke på, at borgere rundtomkring for det første tror på skattelettelser. Jeg ved heller ikke, på hvilket grundlag de skulle tro det, for det har jeg jo hørt på i 24 år, og det er ikke blevet til noget endnu.

Men jeg tror også, at der, hvor det virkelig gør ondt med skatten, er, at hvis man synes, man betaler høj skat, og det er der jo mange, der synes, de gør, så er det i orden indtil den dag, hvor man igen oplever, at det altså ikke fungerer på et eller andet område, hvor man har brug for hjælp, hvor moderen skal på plejehjem eller skal på sygehus osv. Når man får det der slatte håndtryk, der ikke er godt nok, så bliver man sur over sin skat, og derfor tror jeg, der er noget at gøre.

Statsministeren gjorde bemærkninger om vores flygtninge og indvandrere. Og jeg kunne godt lide det, statsministeren sagde, navnlig at det altså ikke er et problem, at man ser anderledes ud, at det altså ikke er et problem, hvordan man går klædt, og at det altså heller ikke er et problem, hvilken religion man har.

Jeg skal ikke rive statsministeren nogle tidligere udtalelser i næsen. Jeg ved godt, han har fortrudt dem, og det er o.k. Jeg vil bare sige: Der, hvor vi først og fremmest har været på kant med regeringen i det forløbne år, har været, når der kom udtalelser fra regeringen om, at de og de